PRAF MINUNE

de Diana Alzner

UNU

Mă trezisem dimineaţa târziu, destul de buimacă, după ce noaptea precedentă închisesem calculatorul la două şi jumătate. Da, dar terminasem teza de doctorat! Ceea ce urma, erau mai mult chestiuni de protocol. O vreme mi-am propus să nu mai aud de lingvistică şi, mai ales de influenţa structuralismului saussurian în filosofia lui Derrida. Aveam să iau o pauză în care… nu prea ştiam ce voi face.

Pentru început, mi-am turnat o cafea mare, am deschis ferestrele şi-am lăsat să se scurgă din CD acordurile Dimineţii lui Grieg. Minunată zi! mi-am şoptit, vrăjită de desenele soarelui pe parchetul lustruit. Încă nu mă obişnuisem cu casa, deşi fusese construită de bunicii mei. Legea 10 le-o restituise, dar plină de chiriaşi, oameni bătrâni şi ei, care îi rugaseră cu lacrimi în ochi să nu-i dăm afară. Bunicii au cedat, rămânând la rândul lor chiriaşi la stat, în blocul turn din centru, pe la etajul şase…

Apoi i-a strâns Dumnezeu… Chiriaşi, proprietari s-au trezit în Câmpiile Elizee, unde certurile nu-şi mai au rostul. În răstimpul unui singur an m-am aflat unică moştenitoare a casei de pe strada Lucian Blaga, fostă Banul Mihalache. Părinţii îmi muriseră de mult, crescusem ca fata bunicilor. Moştenisem o casă şi multe amintiri… Chiar! Ce-o fi în lădiţa aceea grea pe care o găsisem în debaraua de la bloc? Caiete, văzusem, dar ce conţineau? Le-am înşirat pe toate în jurul meu, pe covor. Din fericire, erau numerotate!

Unu. Era scrisul mărunt şi ordonat al bunicului, contabil conştiincios, corect, punctual. Doar că printre paragrafe a desenat obiecte ciudate, plante, iată şi-un portret. Părea un jurnal. Prima însemnare înscrisă pe foile îngălbenite, aproape sfărâmicioase, datează din…

4 aprilie 1924

Nu mai pot trăi pe spinarea părinţilor! Trebuie să-mi găsesc neapărat de lucru, chiar de-ar fi să car valize în gară! Mi-e ruşine de Eliza.

5 aprilie 1924

Oraşul este atât de mic! M-am întâlnit pe stradă cu doamna Câmpeanu, era cu fiică-sa şi cu nesuferitul ei de fiu. M-a întrebat ce mai fac, ce face scumpa mea mamă? Era toată numai miere, însă de fapt îşi bătea joc. Toţi se bucură atunci când o familie

veche decade dintr-un motiv sau altul... Uită că bunicul a înfiinţat şcoala numărul 1, că unchiul meu a înfiinţat firma de taxiuri, că mama a fost prima fată cu bacalaureatul din tot târgul. Aş vrea să le pot da peste nas! Ştie toată lumea că n-am de lucru.

6 aprilie1924

Şandor mi-a vândut un pont: spiţerul caută un ajutor. Mi-a tresărit inima, dar cred că va cere referinţe, ceea ce n-am de unde-i aduce. Am făcut şcoala militară, trăiesc din război, nu mă pricep la pus lipitori şi ventuze...

9 aprilie 1924

Mama zice că ar merita o încercare. Tata păstrează o figură sumbră. Trebuie s-o mărite pe Matilda, însă cu dota pe care o are...

11 aprilie 1924

Gata! Am fost la spiţer. De parcă n-aş fi alergat până acolo toată copilăria să cumpăr ceaiuri, pudre şi alifii! Azi când am intrat, a fost ca şi cum aş fi păşit în clădire pentru prima oară. Ştiam cât e de mare sala, clopoţeii de la intrare fac ecou spărgându-şi clipocitul în tavanul boltit şi înalt cât pentru două etaje. Mă fascinase mereu această încăpere în care nu poţi vorbi decât în şoaptă, plină de dulăpioare închise, rafturi cu sticluţe, balanţe şi eprubete. De îndată ce uşa s-a închis în urma mea, s-a lăsat o linişte mormântală; doar de undeva de sus, de la nivelul balconului ce înconjoară camera rotundă, se auzea ticăitul discret al unui pendul...

De aceea vocea domnului Goldmann, m-a făcut să tresar. Ce fizionomie are individul! Părul sur şi favoriţii lungi îi dau aerul unui mag, iar şorţul alb îl face să aducă puţin cu un măcelar... Ce mai contează! După un scurt interogatoriu mi-a zis:

– Tinere domn, te aşteptam!

M-a angajat, nici nu-mi venea să cred! La disperarea mea, aş fi lucrat şi pentru diavol!

13 aprilie 1924

Ieri m-am prezentat devreme la lucru şi, cu toate acestea, l-am găsit pe patronul meu deja ocupat cu prepararea unor reţete. Mi-a întins mâna, a zâmbit mustrător şi s-a prezentat de parcă nu l-aş mai fi văzut de-o viaţă:

– Numele meu este Jacob Goldmann, fiule, ai reţinut? Şi nu-mi place lipsa de punctualitate. Asta, fiindcă în domeniul nostru se

cer o mulţime de calităţi şi virtuţi de la cei care se încumetă să pătrundă tainele materiei şi ale spiritului...Acum am să te rog să intri în cămăruţa asta şi să te schimbi, îţi vei lua pe tine hainele atârnate în cuiul de după uşă. La plecare repeţi operaţia inversă.

– Bine, dar pot şi acasă...

– Nu, nu poţi, vei face exact aşa cum îţi recomand, pentru că nu sunt toane de om bătrân acestea, ci elementare măsuri de precauţie. Lucrăm cu substanţe periculoase, înţelegi?

Apoi, când am fost echipat, m-a purtat prin toate încăperile şi laboratoarele de la parter şi de la etajul întâi, din dreptul balconului. Ne-am oprit turul în camera centrală de la etaj; domnul Goldmann zâmbi şmechereşte...

– Eşti băiat inteligent, ţi-ai dat seama că mai sunt încăperi în clădire; n-a venit însă momentul să le cunoşti. Te asigur că le vei parcurge pe toate, pe măsura progresului tău spiritual. Da, ai auzit bine; pentru a combina cu măiestrie desăvârşită elementele lumii materiale este nevoie de asceză şi puritate. Ţin să-ţi recomand insistent anumite reguli de comportament dacă tot mai doreşti să lucrezi cu mine.

– Bineînţeles... sigur... m-am bâlbâit nedumerit.

– Bravo, tinere, aşa te vreau, plin de hotărâre, spre culmile gloriei!

Moşul era un pic scrântit, mi-am dat seama repede, trebuia să-i fac faţă şi să îl las în plata Domnului. Pentru început mă aşeză la o măsuţă lângă fereastră şi-mi spuse că treaba mea în săptămânile următoare era lectura unor cărţi fără de care n-aveam să mă descurc nicicum în această meserie. Scoase din dulapul de la colţ câteva tomuri grele şi prăfuite, le stivui la dreapta mea în ordinea în care trebuia să le citesc şi mă părăsi.

Prima carte avea coperţi de piele neagră, iar pe pagina de titlu era desenată o mână ţinând o torţă. „Flacăra cunoaşterii” mi-am zis şi-am răsfoit-o niţeluş, să-mi fac o impresie. Nu mi-am putut închipui în cel fel m-ar fi ajutat înţelepciunea acelei cărţi la prepararea soluţiilor contra durerii de măsele: avea multe figuri geometrice cu triunghiuri şi pătrate, cu globul pământesc, apoi, chiar la mijloc, pe toată pagina, era din nou desenată o mână ce ieşea dintr-un nor; de data asta, mâna ţinea un fir de care atârna întreaga lume. „Un simbol transparent...”

A doua carte purta un titlu: „Magne Hierogliphica” şi cuprindea multe desene de neînţeles, explicate prin cuvinte şi mai de

neînţeles; după capitolul al treilea, se părea că se mai clarifică oarecum: erau multe reprezentări creştine precum mielul sacrificat, sfântul potir, Ochiul lui Dumnezeu, porumbelul, crucea-copac. După capitolul al patrulea, intram din nou în ceaţă: se vorbea despre peşteri, râuri subterane, metale şi... castitatea inorogilor. Am închis-o oarecum înciudat.

A treia carte avea titlul încrustat cu aur: „Sapientae Aeternae". Ni se predase latina şi greaca la şcoala militară, probabil pentru ca să ni se testeze rezistenţa... Acum mă bucuram în sinea mea, pentru că acest al treilea volum era în întregime scris în latină; Deschizându-l m-am cutremurat: era un manuscris! Trebuie că fusese copiat în acele abaţii ale Evului Mijlociu, pe când Gutenberg nu inventase tiparul. Avea o mulţime de miniaturi remarcabile, iar literele se înşirau parcă pictate. „Îmi voi face rost de-un dicţionar, e prea complicat".

Abia cea de-a patra carte părea să aibă de-a face în mod direct cu ştiinţa spiţerului. Se numea „Testamentul lui Ga'far al Sâdiq" şi discuta despre virtuţile terapeutice ale unor pietre preţioase ca jadul, malahitul, ametistul şi lapis lazuli. Înşelătorie curată! Niciodată nu-i cumpărasem aşa ceva maică-mii când o durea capul. Nu înghiţisem niciodată pietricele în caz că ne stricam stomacul. „Ce aiureli!"

Enervat, am pus mâna pe următoarea carte, descurajant de groasă; autorul era se pare un arab, pe numele său al-Kamil, şi îşi intitulase lucrarea „Compendiu de medicamente simple şi de alimente". Încă de la bun început, cititorul era avertizat că acolo va descoperi o mie patru sute de substanţe vegetale, animale şi minerale necesare pentru tratarea tuturor bolilor. Cred că o mie patru sute de pagini avea şi cartea lui!

Mai era un tom scris de unul Dioscoride, după cum am silabisit, intitulat „Despre Materia Medicală", apoi o altă carte de dimensiuni uriaşe, cu legături de metal, pe care era scris un singur cuvânt „Bergbuchlein-1505" şi care avea ca subiect de studiu...metalurgia; în sfârşit, ultima hârţoagă se numea „Trinosphia, cartea magului" şi am renunţat s-o deschid. „E imposibil!" m-am indignat în sine-mi. „Nu pot nici măcar să citesc aceste cărţi în câteva săptămâni, darămite să le învăţ, cum spune spiţerul... E nebunie curată, n-am ce căuta aici." Exact atunci s-a deschis uşa, iar capul sur al domnului Goldmann apăru afişând un surâs mieros:

– Ba da, dragul meu Rudi, vei putea, dacă ţi-o doreşti, dar mai ales dacă ai să mă laşi să te ajut puţin.

– Cum să nu, chiar cred că am nevoie de meditaţii serioase! Ştiţi, latina mea… nici cu greaca nu mă dau în vânt; germana o stăpânesc; din păcate nu e nimic în franceză, că m-aş descurca…

– He, he, dragul meu, ai nevoie de mai mult decât atât… Să nu te superi… Ţi-am întocmit horoscopul şi am descoperit că te afli sub auspicii favorabile.

– Horoscopul?

– Ce te miră? Astrele ne influenţează destinul, aşa cum şi gândurile noastre pot mişca soarele, luna şi alte stele…

– Dante.

– Întocmai! Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat. Dante a fost dincolo… Fiule, dă-mi voie să te numesc în acest fel, tu îmi vei moşteni toate cunoştinţele, doar să vrei să ai încredere în mine.

L-am privit pe bătrânelul din faţa mea; devenise patetic. Eram gata să mă las cuprins de milă, când am realizat că intrase în cameră răspunzând gândurilor mele. Oare putea să…

– N-ar trebui să te mire faptul că pot. E un fleac!

– Domnule, îmi citiţi gândurile!

– Te voi învăţa cum să ţi le acoperi, stai liniştit. Hai, spune că vrei.

– Bine, vreau, ce trebuie să fac?

– O nimica toată pentru un războinic aşa ca tine, Rudi! O picătură de sânge. Dă-mi un deget.

Până să mă dumiresc, mă şi înţepase şi recoltase bobul rubiniu într-un păhărel de argint. Ieşi din cameră valvârtej şi plin de euforie. La fel se întoarse aducând o cupă:

– Bea asta, fiule. Fără teamă, dacă eşti fără prihană!

Nu era loc de împotrivire; speram din tot sufletul ca nebunul să nu-mi dea ceva care să mă strice la stomac. Am înghiţit, ca să scap. Foarte curios, licoarea n-a avut niciun gust. Dintr-o dată m-am simţit înviorat. Vesel. Puternic.

– E… foarte curios…mă simt bine… sper că nu e vreun drog, că nu vreau să devin dependent cum am auzit că sunt fumătorii de opiu…

– Acum la studiu, dragul meu, la studiu! Mâine când vei veni, ai să găseşti licoarea pe măsuţă.

Tot restul acelei zile am citit. Cădea înserarea când spiţerul m-a trimis acasă. Nu simţisem nici foame, nici sete, nici oboseală. Dar mai ales, Prima Carte mi s-a părut captivantă!

15 aprilie 1924

Am terminat de învăţat prima carte. Acum am priceput că nimic în Univers nu este întâmplător, că osiile cereşti nu se rotesc în van. Am descoperit geometriile secrete şi mantrele.

21 aprilie 1924

Licoarea maestrului are efecte magice! Cum e cu putinţă ca un om luminat ca dânsul să fie anonim?Reţin pe loc nu doar tot ceea ce citesc, ci şi ce aud sau văd; mintea mea este sprinţară; mă trezesc făcând legături neaşteptate între lucruri...Adevărul? Maestrul m-a făcut mai inteligent. Însă toate au un preţ: va trebui să renunţ la Eliza! Castitatea este condiţia sine qua non a reuşitei.

Eliza? Pe bunica mea n-o chema aşa! Doamne, ce foame mi se făcuse! Interesant, pe bunicul nu mi-l imaginasem scriitor… Nu a făcut niciodată vreo referire la faptul că i-ar fi plăcut să scrie. Poveştile sale gravitau în jurul celor două războaie mondiale, sau făceau referiri extinse la experienţa deportării în Siberia. Întotdeauna îmi plăcea felul în care povestea zâmbind; trecuse peste nedreptăţi şi dureri cu înţelepciune, bucurându-se că trăieşte.

Şi totuşi! Farmacia de care e vorba aici chiar a existat! Îmi aminteam de ea, o apucasem şi eu. De-asta mi se părea atât de familiară întâmplarea. Da, ştiam încăperea imensă cu luminator în tavan şi cu balconul care o înconjura ca un brâu… Să fie acesta într-adevăr un jurnal?

Dezbaterea putea să mai aştepte! Nu mai mâncasem de ieri de la prânz. În frigider, pauză. La ce naiba îl mai ţineam în priză? Ori mă hotăram să cobor la billa, ori scoteam un pachet de carne din congelator; a doua variantă era de durată. Am decis să-mi înfrunt debutul de agorafobie şi să ies. Aveam să-mi cumpăr prăjituri drept recompensă. Cântarul (slavă Domnului!) se stricase de când muncitorii angajaţi cu mutatul scăpaseră piciorul dulapului pe el. Puteam să fac o aprovizionare mai serioasă, ca să scap de-o grijă. A! Va fi necesar să mă gândesc şi la ceremonia cu doctoratul; două navete de şampanie, caviar, ce se mai dădea cu astfel de ocazii?

DOI

Mi-am făcut două sandvişuri cu şuncă şi caşcaval, mi-am pus pe tavă şi o prăjitură plină cu cremă de ciocolată, ca să completez armonios bomba calorică şi m-am aşezat pe jos, între caietele bunicului. Un stomac plin te face să gândeşti mai bine, este demonstrat faptul că munca intelectuală consumă mai multă energie decât cea fizică. Gândind aşa mă simţeam justificată şi consolată. Am luat caietul pe genunchi, atentă să nu-l pătez. Unde rămăsesem?

30 aprilie 1924

Ieri a fost o zi fastă. Maestrul m-a introdus în prima încăpere secretă. Mi-a cerut să fac un legământ al tăcerii, astfel ca orice soartă voi avea, să jur că nimic din cele ce voi vedea, auzi sau cunoaşte în aceste camere, să nu divulg niciodată. Apoi mi-a explicat că voi parcurge, în mod simbolic, evident, un labirint, la capătul căruia voi afla iluminarea.

Nu i-am spus de acest jurnal, dar de vreme ce îl ţin la loc sigur, este ca şi cum aş vorbi cu mine însumi.

În această primă oprire în labirint, mi-am luat rămas bun de la cărţile citite. Le-am mângâiat ultima oară coperta, iar maestrul le-a ferecat. Secretele şi învăţăturile cuprinse în ele sunt rodul gândurilor şi muncii unor iniţiaţi de-a lungul miilor de ani. Deja m-am transformat, deja ştiinţa lor a făcut din mine alt om. Mai am însă cale de mers!

Maestrul a citit o invocaţie deasupra capului meu, m-a îndemnat să-mi las sufletul cucerit de corespondenţele dintre lumea de sus şi cea de jos, dintre vis şi real, dintre credinţă şi magie, dintre viaţa de acum şi cele trecute...Apoi mi-a pus un inel pe deget, ca semn al legământului meu. Avea şi el unul întocmai, cu reprezentarea unei cruci pe care zăcea un trandafir. Mi-a mărturisit, într-o pornire de entuziasm că din acel moment nu avea să mai fie singur, eram doi fraţi ai Ordinului Rozei-Cruce Antic şi Acceptat.

M-am simţit onorat. Aveam să fiu făcut părtaş misterelor. Maestrul a deschis trei din cele patru uşi existente în cameră:

– Fiule, intră, citeşte şi învaţă. A patra uşă o vei deschide doar cu mine.

Rămas singur, am păşit dincolo de pragul uşii celei dintâi. Era o cămăruţă ceva mai mare decât un dulap, însă înălţimea ei m-a uluit. Tavanul se pierdea în întuneric. Avea rafturi pe doi dintre

pereţi. Pe al treilea era pictat portretul unei fiinţe cu capul mare, fără păr, fără gură, cu ochii oblici, negri. Nu era o creatură omenească. M-a înfiorat. Rafturile erau solide şi m-am căţărat pe ele ca o maimuţă, căutând să aflu cât de sus se întinde camera. N-am putut descoperi, deşi lumina părea să se ridice odată cu mine. Era straniu faptul că nu observasem niciodată ca spiţeria să fi avut turnuleţe...Dincolo de acest amănunt, uluitor mai era şi numărul de obiecte depozitate pe rafturile celor doi pereţi. Am coborât şi, decis să lucrez ordonat, am pornit cu peretele din stânga mea. Obiectele de aici, semănau cu un instrumentar chimic foarte bogat. Pe unele le-am recunoscut, pe altele, nu. Erau vase de toate mărimile, flacoane, borcănaşe, eprubete, creuzete, recipiente contorsionate, mojare cu pistil, balanţe mari şi mici, scalpele, sonde, alambicuri, vechi olivare pentru aplicarea de cautere.

Şi celălalt perete era plin de borcănaşe, doar că acestea aveau şi conţinut, numit pe o etichetă lipită; am găsit pământ alb şi galben, pământ sulfuros, uleiul lui Saturn, apă din Styx, plumb negru, pilitură de fier meteoritic, acizi, datura stramonium, suc de valeriană, captalan, belladonnă, anason şi cinabru, teriac, dar nu le mai înşir, fiindcă n-aş termina curând.

Am inspectat încăperea din spatele celei de-a doua uşi. Pe peretele din faţă era înfăţişat Hermes Trismegistus cu al său caduceu. Pe zidul din stânga erau zeci de cutiuţe ce păreau să conţină bucăţi de stele căzătoare; se aflau însă şi cioburi din planetele sistemului solar, dacă era să cred inscripţiile învechite de pe etichete: Jovis, scria pe căpăcel, dar în cutie era o bucată de cositor; Vener, şi-am găsit alamă; Selene, am dat de argint.”Fireşte”, mi-am zis.”Planetele corespund câte unui metal”. Mă aşteptam să găsesc plumb în recipientul lui Saturnis, şi-aşa a fost; dar ce putea fi în cutia lui Helios?Aur, desigur. În schimb era o bucată dintr-un element necunoscut. Am luat-o în buzunar să-l întreb pe maestru. Ca să ajung mai sus, m-am urcat pe rafturile mai joase. Acolo se găseau vechi papirusuri ce proslăveau reîncarnările zeului:Toth, Hermes, Enoh-Idris. Erau şi „Protocoalele lui Trismestus”, dar un volum mi-a tăiat respiraţia: „Corpus Hermeticum”, toate scrierile acestui zeu sapienţial! Pe ceruri! Ar fi fost cu putinţă să se afle acolo şi conţinutul vestitelor tăbliţe despre care citisem?Conţinutul „Tabulei Smaragdina”?Am încercat să deschid cartea, dar era ferecată.

Mi-am zis că se va deschide doar când voi fi pregătit s-o citesc cu adevărat. Peretele opus gemea sub greutatea papirusurilor şi a volumelor îngrămădite pe rafturile sale, dar am hotărât să renunţ cercetarea lor grăbită şi s-o iau pe îndelete şi metodic de a doua zi. Totuşi, nu am putut să renunţ a arunca măcar un ochi în cea de-a treia încăpere, pe al cărei zid frontal fusese înfăţişat Iisus Învăţătorul. Comorile cuprinse în această cămăruţă întreceau închipuirea oricărui evlavios! Aici era cel mai bogat relicvariu. Fără să vreau, am tresărit descoperind chiar de la început o casetă de sticlă în care zăcea ultimul răvaş trimis de Jacques de Molay abatelui Gerard de Tourains pe care încă strălucea roşu sigiliul marelui maestru templier. Într-o icoană de aur era prins lemn din Sfânta Cruce, un sipet conţinea apă din Botezul de la Iordan, iar mai sus, înfăşurată într-o pânză de purpură era împăturită rasa sfântului Ignaţiu de Loyola. Care, care din ele era odorul cel mai preţios?Oare aşchia din suliţa romanului Longinus? Sau cămaşa de zale a lui Carol cel Sfânt? Mai sus moaştele se diversificau: crucea de lemn purtată de Francisc din Assisi, una din săgeţile care l-au străpuns pe Sebastian, sandaua Terezei, o brăţară dacică din oricalc, un solz din balaurul ucis de Gheorghe, călimara cu care aruncase Luther după diavol...

Am coborât năucit. Celălalt perete avea tainicele învăţături predate de Mântuitor doar celor doisprezece apostoli. Aproape că era un sacrilegiu să citesc! Am deschis un singur manuscris care pomenea despre rugăciunea Chemării Misticului Nume. Doamne Dumnezeule! Unde mă aflam?Ce faptă mă învrednicise vederii acelor secrete de care nu eram demn?

„Bunicul meu a fost Indiana Jones, iar eu nici n-am bănuit!” mi-am zis zâmbind condescendent. Lectura jurnalului mă adormise şi o cafea ar fi picat fix la ţanc! M-am întins căscând. Am ştiut întotdeauna că bunicul fusese o enciclopedie ambulantă, dar cum se face că n-am bănuit nimic despre plăcerea lui de-a scrie? Ce putuse inventa, domnule!

Afară, pe la casele din jur, vecinii se pregăteau de picnic. Dintr-o maşină se auzea Scooter I want it loud. M-am oprit cu tava în mână şi-am privit pe fereastră viermuiala străzii. Dar dacă era adevărat? Dacă acele lucruri se aflaseră la un moment dat în vechea farmacie? Aceşti oameni habar n-au pe lângă ce au trecut. Ce pericol ascuns i-a pândit înainte de-a se naşte! M-

am îndreptat spre bucătărie şi în trecere am pornit Adagio-ul lui Albinoni, ca să se audă muzică şi de la mine, apoi am turnat altă ceaşcă de cafea şi m-am întrebat ce motiv aş fi putut invoca pentru încă o prăjitură...

TREI

Mi-am petrecut după-amiaza în faţa televizorului. Mă adoarme în cel mai scurt timp, indiferent de cantitatea de cafea băută. Pe la cinci m-a trezit muzica unui film indian pe care l-am întrerupt cu un singur deget.

Nu ştiam ce să fac cu atâta libertate. Până la sfârşitul lui august, când eram chemată la facultate să-mi ocup postul, erau câteva luni doar ale mele. Dar ce să fac cu ele?Ar fi trebuit să mă duc la mare, la munte, într-o excursie, oriunde, cu prietenele sau cu prietenul, doar să mă descarc de tensiunea acumulată pe parcursul celor patru ani de doctorat. Să uit de lingvistică, semiotică, constructivism şi toate teoriile aferente! Pentru că „cenuşie este, iubite amice, orice teorie şi verde pomul vieţii aurit”.

Ştiam însă că n-o voi face; devenisem deja un şoarece de bibliotecă, iar asta era o transformare ireversibilă. Distracţiile mele erau şi ele de natură exclusiv intelectuală. N-aveam cum să-i explic acest lucru lui Sorin; el era ahtiat după fotbal, ieşiri la grătar cu prietenii şi filme de acţiune. Degeaba ne străduiserăm, era evident: între noi lucrurile stagnaseră de mult. Şi nu simţeam niciun regret.

Am fost întreruptă de Nausica, scumpa mea felină, care a venit alintându-se şi întrebând de mâncare. Am servit-o şi, când a terminat, s-a aşezat mulţumită pe covor, printre jurnalele bunicului, ca să-şi spele labele şi urechile.

– Ce înţeleaptă eşti tu, micuţo! i-am şoptit mângâind-o. Nu te sperie autosuficienţa.

Mi s-a cuibărit în braţe, iar eu am deschis din nou caietul.

21 mai 1924

Studiile mele sunt mai mănoase ca oricând. Mari taine se descoperă ochilor mei uimiţi. E singura mea mângâiere, acum că Eliza m-a părăsit. M-a întristat teribil returnându-mi şevaletul pe care i-l dăruisem şi albumul pentru amintiri şi păpuşa franţuzească. Dar e mai bine aşa pentru ea. Eu nu-mi mai aparţin. M-am predat acestei fascinante ştiinţe ce promite să-mi hrănească pururi cugetul cu misterele ei.

30 iunie 1924

Sunt în cea de-a treia încăpere secretă. Aici am simţit prima oară că mă aflu cumva în afara spaţiului. Nu doar că aceste camere nu par a face parte din structura clădirii, ci parcă ar fiinţa undeva în ...neant. Şi timpul se scurge altfel aici. În prima cameră am luat opaiţul cu mine; în a doua l-am păstrat doar ca să nu-mi forţez ochii; aici, nu este nevoie de el. Toate lucrurile par să răspândească o lumină dulce, neobişnuită. După neascultarea mea de data trecută, când am îndrăznit să iau bucata de metal din cutia lui Helios, iar zeul m-a pedepsit arzându-mă pe mâini şi pe pielea din dreptul buzunarului, am preferat să-l întreb pe maestru despre sursa acestei blânde lumini. A zâmbit clipind din ochi şi mi-a arătat nişte vase ciudate spunând că erau candelele veşnice:

– Iată, acestea sunt făcute de atlanţi; una s-a stins anul trecut, dar, ţinând cont că a funcţionat treizeci şi şase de mii de ani, nu avem ce să-i reproşăm... Asta este candela din mormântul Tulliei, fiica lui Cicero. Trebuie să ai grijă cu aceste lămpi: explodează dacă le spargi, mătură jumătate din oraş.

Apoi mi-a vorbit despre Măreaţa Lucrare şi gradele celor ce trudesc la ea.

– Fiul meu, alchimistul nu caută aur; el urmăreşte propria sa desăvârşire şi pe cea a semenilor. Despre condiţiile necesare ţi-am spus: puritate şi asceză. Le-ai îndeplinit, luptând împotriva pornirilor obscure şi iraţionale ale creierului de şopârlă. Ai studiat primele noţiuni ale acestei arte, te-ai întâlnit în spirit cu marii Învăţători, cu cei ştiuţi şi cu cei neştiuţi. Începând cu marele Hermes şi manifestările sale, Aesculap sau Asclepios, trecând prin scrierile anticilor Platon, Dioscoride, Hippocrate, Galenus, dar şi ale iluştrilor discipoli ai lor, Avicenna, Averroes, Paracelsus, Fallopio, Eustachio,Geberto, iar mai târziu Toma d'Aquino, Bacon, Lullo, pater Magnus şi Flamel... ai citit aproape tot. A venit vremea să purcezi însuţi pe calea împlinirii Marii Lucrări. Tot ce vor atinge mâinile tale sunt doar simboluri, oglindiri ale Ideilor. Ţine minte acest fapt, căci tu va trebui să accezi pe treapta cea de sus.

– La ce vă referiţi, maestre?

– Mulţi s-au lăsat înşelaţi şi s-au predat în braţele avariţiei; au reuşit să transforme metalele în aur şi s-au bucurat de bogăţie; ei sunt inferiori. Cei care pot descoperi Piatra Filosofală,

ingredientul divin, sunt cei mijlocii; iar aceia care trec de toate acestea, dobândind Adevărata Cunoaştere, sunt Superiorii. Ei sunt nemuritori. Trec din veac în veac urmaţi de propria legendă. Va fi obligatoriu să te laşi locuit de Ideea Primordială, să primeşti în casa fiinţei tale suflul ce cutreieră Axis Mundi adiind direct din gura Marelui Arhitect. Primeşti?

– Primesc!

– Inspiră şi rosteşte: Aum, până ce vei simţi căldură în inimă.

Maestrul a chemat asupra mea harul celor trei zei: Enki-Ea, Nimurta şi Tamuz, apoi m-a părăsit. Trei zile am petrecut închis acolo, rostind acea mantră de foc, până ce inima mi s-a aprins de la el. Dintr-o dată, simţurile mele au devenit mult mai ascuţite, am început să văd chiar şi cu ochii închişi, să aud gândurile unor necunoscuţi ce treceau pe lângă spiţerie, să rezonez la îngrijorarea mamei care se întreba, acasă, de ce lipsesc atât de mult.

Uşa s-a dat în lături, maestrul a reapărut.

– Maestre, ce schimbare uriaşă!

– Ţi s-a deschis al treilea ochi. Eşti pregătit să vezi Adevărul. De acum vei purcede singur la nuntirea metalelor, fiindcă alchimia este Marea Artă a combinării Masculinului cu Femininul. Mineralele au şi ele sex; există, cum bine ştii, pietre bărbăteşti şi pietre femeieşti, aşa cum ne învaţă Bahya Ben Asher. Iată, acesta este cazanul tău de topit, întruchipând Marea Matrice, Pământul Pântec. Îl vei pregăti într-o zi atent determinată, vei sacrifica un an-kubu, embrionul divin, şi vei prepara cea mai simplă reţetă. Ai aici immanaku, cenuşă de leşie şi iarbă albă. Urmează reţeta, fierbe-le, răceşte-le, pisează-le, arde-le iar. Va trebui să obţii smalţ albastru, oglinda cerului, simbolul iniţierii tale. Mă chemi când e gata.

18 august 1924

Au trecut şapte zile de când am pătruns în ultima încăpere secretă. Azi dimineaţă, foarte devreme, am ieşit biruitor, dar clătinându-mă pe picioare. Mergând pe străzile pustii spre casă, îmi părea că simt mişcarea Pământului însuşi, rotitoare, lină, precum postulează Galileo în Siderus Nuncius. Pentru mine, locul stelelor nu mai este acelaşi, lucrurile nu mai au înţelesurile din trecut... Mama mă priveşte încruntată, tata mă ocoleşte. Ce le-aş putea spune? Că de fapt nu prepar alifii şi creme? În aerul

răcoros al dimineţii am priceput cât de fără de întoarcere e calea pe care am păşit.

5 septembrie 1924

Aflat în ultimul stadiu al iniţierii mele, nu-mi mai rămâne decât să încerc să obţin Elixirul de Aur, Elixirul Vieţii. Cheia simbolică a acestei lucrări am primit-o de la maestru: VITRIOL, Visita Interiora Terrae, Rectificando Invenies Occulum Lapidem, adică „vizitează interiorul pământului, distilând vei găsi piatra ascunsă”. Nunta sulfului masculin, activ cu mercurul feminin, pasiv, duce la echilibrul perfect al aurului, cel care nu e altceva decât lumină solidificată... Ştiu toate etapele şi operaţiile pe care trebuie să le parcurg; întâi mor, putrezind, mă predau lui Saturn; apoi îmi sublimez conştiinţa albindu-mă în faţa lui Jupiter, ca în final să mă purific de tot, vărsând din sângele meu, martoră fiindu-mi Selene. Nigredo, albedo, rubedo. Sau putrefacţie, calcinare, distilare.

De ce sunt trist?

20 septembrie 1924

Mi-am pus şorţul şi-am intrat în magazin. Doream cu disperare să văd oameni, eu care pierdusem aproape contactul cu ei de atâtea luni de zile. Maestrului nu i-a plăcut, dar n-a zis nimic. Seara, m-a rugat să rămân încă un pic.

– Te-ai hotărât, băiete?Ai ales o dată potrivită pentru lucrarea ta?

Tăcerea mea l-a neliniştit.

– Rudi, acum nu mai poţi da înapoi!

– Maestre, am un sentiment neplăcut; ceva îmi spune că nu e bine ceea ce fac. Care este scopul acestor lucruri? Eu nu doresc să fiu nemuritor, deşi nici nu prea cred că ar fi posibil...

– Aha, ai început deja să te îndoieşti? Păi, am să-ţi spun, Rudi. De fapt, ţi-am spus chiar de la început. Scopul este acela de a te purifica pe tine şi de a-i face pe oameni mai buni.

– Oamenii ar trebui să se lupte singuri să fie mai buni; n-are nicio valoare spirituală pentru ei dacă primesc acest lucru de-a gata.

– Fiul meu, aşa cum toate metalele sunt aur imperfect, oamenii sunt oglinzi ciobite ale Celui Preaînalt. Noi ne străduim să desăvârşim metalele şi nu ne vom lupta să ne ajutăm semenii? Tu vei închide cercul preparând Elixirul, căci cercul trebuie

închis, pentru a ne feri de locuitorii din unghiuri, spiritele damnate ce nu se mai pot vindeca.

– Eu spuneam că oamenii pot alege singuri ceea ce vor să fie. Şi Creatorul le-a dat această libertate.

– Ei sunt nişte copii mari, nu înţeleg.

– Dar au mâncat din pomul cunoaşterii, maestre, în adâncul inimilor ştiu, cu siguranţă!

– Rudi, ceea ce ai văzut aici, este o nimica toată! Fii ascultător şi-ţi promit că la anul, când sunt invitat la întrunirea pentru dezbaterea asupra documentelor asiriene, te voi lua cu mine. Îţi voi prezenta persoane extraordinare, vei afla ceea ce urechile muritorilor n-au mai auzit de mii de ani.

– Maestre…

– Ascultă-mă! Vei avea prilejul să-l cunoşti pe rabbi Jezel, numerologul, îţi va şopti taina numărului sacru, a numărului de aur; învăţatul Sadiq îţi va arăta homununculul creat acum cinci secole şi pe care îl are în păstrare de atunci; te duc în peştera secretă de la Meteore şi-ţi voi arăta pasărea lui Hermes, ultimul dromornis de pe pământ!

– Parcă mi-aţi promite nişte jucărele…

– Nu, sunt reale! Şi, dacă vine rabbi Aaron, am să insist să-ţi arate golemul său…

27 septembrie 1924

Aseară abia am scăpat de maestru! Nu ştiu ce e cu mine. Poate, aşa cum a spus chiar el, este ultima mea ispitire. Sau, într-adevăr, mi s-a deschis al treilea ochi şi VĂD. Toate misterele şi secretele bine păzite, toate acele lucruşoare îngrămădite în jalnice colecţii îmi par triumfuri ale ridicolului. O tristeţe apăsă greu inima mea.

3 octombrie 1924

Azi de dimineaţă, maestrul a spus că răbdarea sa se apropie de sfârşit. Îmi alesesem ziua pentru Marea Lucrare? Dacă nu merg mai departe, invocaţiile sale nu mă vor mai putea apăra de furia demonilor.

Am avut necuviinţa să râd. Demonii pe care-i dezamăgisem! Ce vor avea să-mi facă?

– Băiete, te situezi sub nivelul aşteptărilor mele. Priveşte urâţenia lumii! Admiră groteştile fiinţe ce mimează viaţa în jurul tău; s-au născut orbi şi vor muri orbi! Între timp se luptă să-şi facă rău unul altuia, cei mediocri să-l acopere cu noroi pe cel

ce-ar vrea să se ridice, cei mici să-i doboare pe cei mai înalţi, cei negri să-i ucidă pe cei albi…

– Domnule Goldmann, câtă vreme a fost vorba doar de mine, am fost de acord cu acest joc.

– Joc!

– Am dorit o slujbă. Mi-aţi dat-o. Am intrat de-a dreptul copilăreşte într-o…

– N-am fost cinstit cu tine? Nu te-am plătit suficient? Ce îţi cer eu până la urmă?Să închei ciclul început. Te-am purtat cam repede prin etape, asta aşa e. Dacă vrei o amânare, spune-o deschis. Dar hai să terminăm în bună pace Praful Minune şi să-l distribuim până la sfârşitul lunii. Cantitatea pe care o am nu este suficientă.

– Cred că tocmai cu acest medicament nu sunt de acord. Aura de panaceu universal mă face bănuitor. Prea ucide toate durerile trupeşti şi sufleteşti! Va transforma oamenii în creaturi blegi şi fără voinţă. Am văzut că aţi testat praful pe câţiva nenorocoşi; i-am urmărit şi eu niţeluş.

Praf Minune? Expresia asta îmi suna foarte cunoscut…

– Da? Ai tras vreo concluzie? Au murit? S-au zvârcolit?

– Nici vorbă. Arătau grozav de fericiţi. Atât de fericiţi, încât familia Cândea şi-a îngropat fiica de paisprezece ani fără o lacrimă. Mama surâdea prietenelor consternate şi le amintea că primeşte duminică la ceai, iar tatăl afişa un surâs filosofic, strecurând indignare în sufletele celor prezenţi.

– Şi ce e rău în asta?Cei prezenţi nu luaseră praful, de-aceea nu înţelegeau, dar când toată lumea va trece pe la spiţerie, că dureri mai are fiecare, va primi în pliculeţ rezolvarea tuturor problemelor sale. Rudi, nu fi egoist!

– Domnule Goldmann, oamenii au nevoie de suferinţă. Suferinţa este mântuitoare.

– Auzi la el! Am găsit această magică formulă ce tratează nu doar durerile de orice fel, ci şi temperamentul, iar tu te împotriveşti în mod absurd.

– Întocmai! Tratează durerile, dar nu boala, înăbuşă temperamentul, fără să îi facă pe oameni mai buni. Rămân cu acelaşi caracter, dar dezvoltă o nepăsare monstruoasă.

– E primul pas; îi facem docili.

– Îi îndobitociţi.

– Rudi, trebuie să faci o alegere. Dar ce vorbesc eu?Nu prea mai ai de ales. Te mai păsuiesc cu Lucrarea, dar mă vei ajuta cu Praful Minune.

Atunci mi-a venit o idee:

– Bine, deocamdată. Poate aveţi pe undeva dreptate. Vă ajut cu praful, însă mai amân Lucrarea.

Praf Minune… Mai auzisem cuvintele astea, dar unde? Da! Mi-am amintit că mama Adelei a rugat-o să-i cumpere aşa ceva odată. Însemna că acest produs chiar exista. Foarte curios…

Nausica dormea un somn agitat şi plin de vise; afară se înnoptase şi în grădina din spate mierloiul fluiera timid. Dinspre stradă pătrundea vacarmul oraşului: maşini nervoase, râsete, muzică – toate desfăşurate în noaptea calmă, luminată de becuri colorate şi faruri tremurătoare, ca pe scena unui teatru.

„ Se vor naşte orbi şi vor muri orbi”.

Avea farmacistul dreptate?

M-am îndreptat spre bucătărie cu gând să-mi torn un pahar de lapte; uşa frigiderului a trezit inevitabil pisica. M-a privit cu ochii ei verzi, migdalaţi, expresivi:

– Ce avem la cină?

PATRU

A doua zi mi-am început mica anchetă. Am telefonat la Adela. Ştiam că nu e acasă la ora aceea, dar eu tocmai cu maică-sa doream să vorbesc. Era foarte protocolară, sigur avea să mă întrebe ce mai fac. M-am plâns de dureri de cap, probabil din cauza calculatorului, dar era o consecinţă normală, fiindcă trebuise să-mi termin lucrarea.

– Vai, dragă, dar ia un praf minune, nu te chinui! mă sfătui doamna plină de solicitudine.

– Nici nu ştiu ce este acela.

Acesta era factorul declanşator. Doamna Szabo, fostă profesoară, explica totul sistematic, clar, amănunţit. Astfel am aflat că: Praful minune este un preparat medicamentos de laborator, destinat durerilor de cap, dinţi, urechi, în general zona O.R.L., care se produce exclusiv în oraşul nostru, conform dorinţei exprimate în testamentul inventatorului, un renumit farmacist evreu.

– Claudia, îţi mai spun ceva, dacă-l foloseşti mai mult timp, vei observa cât de benefic este; ameliorează şi indispoziţiile!

Îmi furnizase şi-un bonus…

Acum existau două posibilităţi: 1) bunicul se inspirase din realitate şi scrisese o... povestire; 2) bunicul relatase fapte reale.
Ce să zic, cu tot praful minune înghiţit de câteva decenii, populaţia oraşului mi se părea, cu mici excepţii, relativ normală...
Am reluat lectura jurnalelor.
8 octombrie 1924
Nu doream decât să câştig timp. Ce era mai bine să fac? Să anunţ autorităţile? Cine m-ar fi crezut? Să mai încerc să-l conving pe domnul Goldmann? După cât ajunsesem să-l cunosc, obişnuia să-şi ducă intenţiile până la capăt. Doamne! Nu aveam pe nimeni cu care să mă sfătuiesc! Am petrecut zile întregi pradă unui zbucium sufletesc intens. Azi însă mi-a venit o idee; recunosc, nu este soluţia ideală, dar mai amână puţin lucrurile.
Un foc! În armată am fost instruiţi cum să creăm diversiuni, aşa că nu-şi va da seama nimeni că n-a fost o pură întâmplare nefericită... Incendiul are să cuprindă mai ales laboratorul principal, unde se găsea probabil cea mai mare cantitate de praf, dar şi reţeta. În timp, spiţerul o va redescoperi, ba chiar s-ar putea s-o „îmbunătăţească”. Până atunci, voi sta de vorbă cu... Nu ştiu cu cine.
9 octombrie 1924
Pe pagina anterioară am scris aiureli. Cum o să dau foc unei clădiri în mijlocul oraşului?! Se poate să apară victime. Nu sunt un piroman, nu pot să dezlănţui iadul.
10 octombrie 1924
Bine, nu dau foc clădirii. Atunci ce voi face? Îl voi lăsa pe nebun să otrăvească oameni nevinovaţi?
30 octombrie 1924
Eu m-am resemnat în nepăsare. Mi-e silă de mine însumi şi de incapacitatea mea de-a lua o decizie. Între timp, cantitatea de Praf Minune este tot mai mare, iar spiţerul îşi freacă mâinile de bucurie:
– Rudi, îmi spune chicotind, îi vom transforma pe toţi în aur!
2 noiembrie 1924
Ieri s-a întâmplat nenorocirea. Încă îmi tremură mâinile. Nu ştiu ce simt. Vinovăţie? Mulţumire?
Eram în laborator şi combinam substanţele primare ce intră în compoziţia Prafului Minune. Domnul Goldmann s-a dovedit

destul de şiret ca să nu-mi permită accesul la reţeta finală. M-am tot gândit cum să fac s-o distrug, deşi îmi dădeam seama că asta nu va fi suficient; mai mult ca sigur că patronul o ştia pe de rost... Să-l conving să renunţe era un deziderat pierdut de la bun început. Aşa că mă vedeam prins în capcana de-a produce fără de voie otravă pentru concetăţeni. Speram ca până la urmă să găsesc o soluţie. Şi a venit, prin mâna Providenţei.

Am auzit clopoţelul de la intrare, apoi o voce foarte cunoscută, o voce care în ciuda tuturor restricţiilor şi abţinerilor tot îmi mai accelera pulsul. Am ieşit în balcon şi-am privit în jos. Da, ea era şi-i cerea domnului Goldmann un calmant pentru reumatismul mamei sale. Oare îi putea recomanda şi ei ceva pentru migrenele care o chinuiau de la o vreme încoace? Surâzând hoţeşte, spiţerul scoase pliculeţele cu praful dubios.

– Eliza, am strigat aplecându-mă peste balustradă, nu cumpăra porcăria aceea! Este otravă!

A ridicat spre mine ochii albaştri şi m-a privit preţ de câteva secunde. Am văzut-o cum se împurpura la faţă.

– Domnişoară, asistentul meu nu se simte bine.

– Nu! Eliza, nu! am continuat vehement.

S-a hotărât să mă ignore.

– Eliza, praful acela vă va face să înnebuniţi! Să nu-l iei pentru nimic în lume!

– Domnişoară, vă costă patru lei. Staţi liniştită! Până găsiţi mărunt în punguţă, mă duc să-l calmez puţin. Bietul băiat! A muncit cam mult în ultimul timp. Lăsaţi banii aici pe tejghea. Sărut mâinile!

– Eliza, ascultă-mă! Să nu înghiţi aşa ceva! O să vă facă rău!

Spiţerul ajunsese lângă mine şi se lupta să mă împingă înăuntru pe uşa laboratorului, aruncându-mi priviri sumbre. Era mai atletic decât prevăzusem, iar groaza că Eliza avea să plece cu substanţa aceea periculoasă, m-a determinat să-l îmbrâncesc nervos, fiindcă intenţionam să-i spun nu doar ei despre ce era vorba, ci oricui avea să-mi iasă în cale!

Nu mi-am calculat bine impulsul, care s-a dovedit mai puternic decât mă aşteptam, iar domnul Goldmann, dezechilibrându-se, a căzut peste balustradă.

Bufnetul surd, ţipătul Elizei, inima bătându-mi în timpane! Am zburat jos şi-am încercat să-l ajut, dar era prea târziu: o pată

mare de sânge întunecat se lăţise pe duşumeaua de piatră. Preţ de o clipă am avut o revelaţie: acesta fusese deznodământul.

Am spus tuturor adevărul: a fost un accident. Eliza nu m-a contrazis. I-am luat prafurile.

N-am fost acuzat de nimic, dar trebuie să rămân la dispoziţia poliţiei.

17 noiembrie 1924

Primăria a intrat în posesia spiţeriei. Defunctul nu avea moştenitori. Mi s-a propus să rămân în continuare acolo, dar am refuzat. E ca un coşmar care ia sfârşit; n-o să cer eu însumi o prelungire! Am fost exonerat, ba chiar mi s-a cerut colaborarea la întocmirea inventarului. Au sosit patru indivizi cu figuri încruntate şi pelerine desuete care au încărcat documente şi obiecte din depozite şi laboratoare. Am străbătut cu ei toată clădirea, pivniţa, podul şi anexele. Totuşi nu am descoperit nicăieri încăperile secrete. Cred că au fost pură halucinaţie...

Am avut însă grijă de reţeta Prafului Minune! Am scos din compoziţie trei ingrediente exotice cu risc crescut; ceea ce a rămas este într-adevăr un calmant moderat.

Am pus lucrurile în ordine.

24 noiembrie 1924

M-am angajat contabil la poştă. Colegii de birou sunt amabili, şefului însă îi place să tune şi să fulgere.

Avem un nou spiţer, venit de la Hermannstadt. I-am predat inventarul, fără regret.

– Domnule Tratner, de ce nu vreţi să rămâneţi cu mine? m-a întrebat. Este nevoie de cineva în prăvălie. Dacă sunteţi calificat, lucrăm împreună în laborator şi mai angajăm pe cineva...

– Nu, vă mulţumesc, dar nu mă pricep.

Mi-au trecut prin minte toate titlurile cărţilor magice pe care le citisem. Descriau o lume deopotrivă întunecată şi aurită, fascinantă şi înspăimântătoare. Eram atras de ea, dar mă şi tulbura. Doream să trăiesc în lumea reală, cu bucuriile sale simple şi fireşti. Cu toate acestea, ştiam că voi purta în inimă, pentru tot restul vieţii, o pată de întuneric.

25 noiembrie 1924

Ziarul local a anunţat ieri, sub două mâini unite, logodna domnişoarei Eliza Mureşan cu domnul Gelu Nistor.

Oh, săracu' bunicu-meu! Nu merita una ca asta! Deşi, dacă se căsătorea cu Eliza, eu n-aş mai fi existat.

Am stabilit că acesta era un jurnal, cu alte cuvinte, ceea ce citisem era măcar în parte real.

Celelalte caiete se întindeau pe ani întregi; într-un carnet mic, erau rânduri scrise pe front. O adevărată comoară! Aveam să le citesc pe toate, dar acum doream un final mai clar pentru aventura de la farmacie. Ce-ar fi să cumpăr nişte Praf Minune?

M-am îmbrăcat să ies. Aveam să merg la farmacia de cartier, unde vindea doamna Dorina. Era destul de limbută şi, dacă n-o prindeam prea ocupată, avea să-mi povestească tot ce ştia.

Din fericire, în acea minunată zi de iunie, se pare că nimeni nu suferea de nimic. Doamna Dorina îmi aruncă o privire mustrătoare pentru durerile de cap pe care le reclamasem.

– Da, că staţi toată ziua cu nasu-n calculator! Că i-am zis şi lui Jeni a mea: „Mai dă-l încolo de calculator, măi mamă! Ieşi la plimbare cu fetele, găseşte şi tu un băiat să te scoată în lume!" Şi vă miraţi că vă doare capu'... Hai, ce să vă dau? Algocalmin? Aspirină, ca la americani?

– Doamna Dorina, nu-mi trece cu de-astea, că am mai luat. Mi-a recomandat mama Adelei, doamna Tais, o ştiţi... nişte prafuri...

– A! Praf Minune! E cel mai bun, da' să ştiţi că dă un pic de dependenţă...

– Da. Chiar aşa i-a zis. N-am mai auzit de medicamentul acesta.

– Păi, nu se face decât la noi. E după o reţetă veche, vedeţi ce oameni deştepţi erau pe vremuri... Da' să veniţi încă o dată peste o lună. Luaţi acum pe acestea, dar o să vedeţi că s-a descoperit reţeta originală, dirigintele farmaciilor zice că e mai bună.

– Reţeta originală?

– Da, a evreului Goldmann. A fost închisă la bancă, au găsit-o la renovare, într-o cutie de valori nerevendicată de optzeci de ani.

[Originally published in „www.srsff.ro/30 iunie 2009]